

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zastoupeného opatrovníkem Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 1434/6, Praha 9, proti žalovanému: **Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha,** se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 182/2008 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna opatrovníka Mgr. Eduarda Beneše **se určuje** částkou 2160 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 182/2008 - 23, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha (dále jen „žalovaný“) ze dne 3. 7. 2008, č. j. CPPH-15556/ČJ-

2008-60-KP, kterým bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Dalším důvodem pak je chybné uvedení žalovaného subjektu, neboť oblastní ředitelství je jen organizační strukturou Policie ČR. Navrhuje proto, aby byl rozsudek městského soudu zrušen.

III. Obsah správního a soudního spisu

[3] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 8. 1. 2008 bylo vydáno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, č. j. CPPH-923/ČJ-2008-60, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na 3 roky podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a zároveň mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 6. 2. 2008. Bylo totiž zjištěno, že požádal o mezinárodní ochranu, ta mu však nebyla udělena, a tudíž se od 9. 11. 2002 zdržoval na území ČR neoprávněně, čímž porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Nadto ztratil svůj cestovní doklad a nevztahoval se na něj ani žádný důvod vylučující vycestování.

[4] Dne 2. 7. 2008 byl stěžovatel zajištěn pracovníky celního úřadu a vzhledem k tomu, že se na území ČR vyskytoval bez víza a cestovního dokladu a zároveň v rozporu s výše uvedeným rozhodnutím o správním vyhoštění, jehož výkon mařil, bylo dne 3. 7. 2008 vydáno rozhodnutí č. j. CPPH-15556/ČJ-2008-60-KP, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění na 10 let. Zároveň mu nebyla stanovena doba k vycestování z území ČR, neboť bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Toto rozhodnutí o zajištění ze stejného dne a pod stejným č. j. bylo odůvodněno tím, že od 7. 2. 2008 pobýval na území ČR v rozporu s předchozím správním vyhoštěním, ač k tomu nebyl oprávněn, aniž by činil kroky ke změně neoprávněného pobytu na oprávněný, čehož si byl sám vědom. Bylo proto zahájeno řízení s příslušnými vietnamskými orgány o převzetí stěžovatele na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 21. 3. 2008, publ. pod č. 26/2008 Sb. m. s., což odůvodňovalo zajištění stěžovatele za účelem předání podle mezinárodní smlouvy ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě tohoto rozhodnutí byl stěžovatel umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel k Městskému soudu v Praze žalobu, spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Žalobu odůvodnil tím, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné a rozporné s čl. 1 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vyloučil, aby zajištěný stěžovatel mohl podat žádost o mezinárodní ochranu, což je podle něj v rozporu s Úmluvou o právním

postavení uprchlíků. Navíc při rozhodování o zajištění cizince měl být posouzen soulad takového rozhodnutí s kogentním mezinárodním právem a právem EU.

[6] Ve vyjádření k žalobě žalovaný doplnil, že se mohl odůvodněně domnívat, že by stěžovatel mohl opět ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestovat dobrovolně z území ČR.

[7] Městský soud svým rozsudkem ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 182/2008 - 23, žalobu zamítl. Městský soud nejprve shledal, že rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť je v něm uvedeno, z jakých podkladů žalovaný při svém rozhodování vycházel a jaké byly jeho úvahy a aplikovaná právní úprava. Stěžovatel navíc neuvedl žádnou konkrétní námitku, jíž by své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí upřesnil. K druhé námitce městský soud připomněl, že stěžovatel již o mezinárodní ochranu dříve požádal a nebyla mu udělena. Stěžovatel si byl vědom toho, že se na území ČR zdržoval neoprávněně, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, a neuvedl, proč by jeho zajištění mělo být pokládáno za neoprávněné. Městský soud také uvedl, že za situace, kdy bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a na území ČR se zdržoval neoprávněně a bez platných dokladů, se nemůže dovolávat ochrany práv spadajících pod jím zmíněné mezinárodní dohody, neboť se na něho v rámci zajištění režim těchto dohod vůbec nevztahuje.

[8] Když se městský soud snažil doručit rozsudek stěžovateli, zjistil, že byl stěžovatel přemístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná, odkud byl následně propuštěn po uplynutí zákonné lhůty pro zajištění. Poté mu bylo vydáno výjezdní vízum a nelze zjistit, zda z území ČR skutečně vycestoval. Proto byl stěžovateli ustanoven usnesením ze dne 7. 12. 2009, č. j. 10 Ca 182/2008 - 38, opatrovníkem advokát Mgr. Eduard Beneš. Ten podal nejprve vyjádření k vyjádření žalovaného k žalobě, kde navrhoval, aby bylo správní rozhodnutí o zajištění zrušeno pro nadbytečnost danou tím, že stěžovatel se již patrně vrátil do země původu a další rozhodnutí o jeho zajištění je nadbytečné. Poté podal nyní posuzovanou kasační stížnost.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[10] Stěžovatelova jediná konkrétní námitka směřuje proti údajně špatnému označení žalovaného správního orgánu. Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že chybné označení žalovaného může za určité situace vést i k protizákonnosti napadeného soudního rozhodnutí, jak konstatoval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. 3 Ads 11/2004 (publ. pod č. 459/2005 Sb.): *„Jestliže krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí bývalého okresního úřadu označí jako žalovaného jiný obecní úřad než obecní úřad s rozšířenou působností, na který přešla působnost zaniklého okresního úřadu, pak jde o vadu řízení, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a která je důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu. V řízení před krajským soudem totiž soud jednal s někým, kdo vůbec neměl být účastníkem řízení ve smyslu § 69 s. ř. s.“*

[11] V nyní přezkoumávaném rozsudku městského soudu však k takovému postupu není důvod. Striktně vzato by označení žalovaného, tedy ve smyslu § 69 s. ř. s. správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, mělo jistě zahrnovat celý jeho název. V daném případě by tedy celý název žalovaného správního orgánu v souladu s jeho označením ve

správním rozhodnutí napadeném žalobou měl znít: „Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, Skupina kontroly pobytu.“ Takový název je jistě pro označení žalovaného správního orgánu nezvykle dlouhý, ovšem je namístě přitakat stěžovateli v tom, že by označení žalovaného v rozsudku mělo zahrnovat alespoň spojení „Policie České republiky“. Tuto formální drobnost je namístě městskému soudu, který žalovaného označil jenom jako „Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha“, vytknout. Nezakládá to však důvod pro nezákonnost jeho rozsudku. V tomto případě totiž nedokonalé označení žalovaného správního orgánu nezpůsobilo sebemenší pochybnosti o tom, kdo oním žalovaným orgánem je. Jde tak o situaci, která je odlišná od pochybení krajského soudu posuzovaného tímto soudem v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, sp. zn. 6 Aps 6/2010 (publ. na www.nssoud.cz), kde krajský soud označil žalovaného jako „Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností - oddělení pátrání, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8“, což nekorespondovalo s označením žalovaného a sídlem uvedeným v žalobě (kde bylo uvedeno „Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem“.) V onom rozsudku proto soud shledal, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, který orgán a zejména které sídlo vzal soud za rozhodné, a jeho rozsudek zrušil.

[12] V nyní posuzovaném případě ovšem k takovým nejasnostem nedochází a nepřesné označení žalovaného správního orgánu nelze vnímat jako vadu rozsudku zakládající jeho protizákonnost, nýbrž toliko jako nepřesnost nemající na řízení samé žádný vliv. Rušení rozsudku městského soudu pro takovou nepřesnost by bylo formalismem, který Ústavní soud oprávněně zkritizoval v obdobné situaci v nálezu ze dne 2. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 255/2000, kde se zabýval nadbytečným předřazením označení „Česká republika“ před jinak správné označení žalovaného správního orgánu.

[13] Kromě této drobné formální námitky už stěžovatel v kasační stížnosti neuplatňuje žádnou další konkrétní námitku a spokojuje se s tvrzením, že je napadený rozsudek stižen nezákonností pro nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Tak obecné tvrzení však nelze ani pokládat za kasační námitku, když není vůbec uvedeno, jaká právní otázka byla posouzena nesprávně.

[14] Námitka nesprávného označení žalovaného správního orgánu je tak fakticky pouze upozorněním na drobný formální nedostatek hlavičky rozsudku městského soudu, který nezakládá jeho vadu způsobující protizákonnost. Námitka nesprávného posouzení právní otázky je pak natolik nekonkrétní, že na jejím základě nelze žádný přezkum provést.

[15] Kasační stížnost je proto třeba zamítnout jako nedůvodnou. Pouze obiter dictum se pak zdejší soud pozastavuje nad výše rekapitulovaným tvrzením městského soudu, že by se na stěžovatele v režimu zajištění ani neměly vztahovat mezinárodní úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Takové tvrzení je třeba vnímat leda jako formulační chybu ze strany městského soudu, neboť režim zajištění samozřejmě na vázanosti všech orgánů České republiky, které nakládají s fyzickými a právnickými osobami ve své jurisdikci, těmito úmluvami nic nemění. Na právním postavení stěžovatele tak závazky ČR obsažené v úmluvách uvedených v žalobě nemohly nic změnit nikoli proto, že byl v režimu zajištění, nýbrž proto, že nijak konkrétně netvrdil, že by byla jeho práva zaručená těmito úmluvami dotčena. Ze správního spisu nevyplynulo, že by měl být uprchlíkem, na nějž by se měla vztahovat Úmluva o právním postavení uprchlíků, takže se jí nemůže platně dovolávat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, sp.

zn. 2 Azs 343/2004, publ. pod č. 721/2006 Sb. NSS). Stěžovatel také neuváděl, v čem by mělo spočívat jeho mučení či nelidské nebo ponižující zacházení ve smyslu jím uváděného článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; a dotčení jejího článku 8 sám vyloučil, když ve vyjádření ze dne 3. 7. 2008 (položka č. 7 správního spisu) uváděl, že v ČR nemá žádné příbuzné, či osoby, k nimž by měl citovou nebo soukromou vazbu.

V. Závěr

[16] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný v řízení plně úspěšný sice byl, nicméně mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho činnosti.

[18] Žalobci byl ustanoven opatrovník Mgr. Eduard Beneš, advokát. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený opatrovník podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 11. 2010 požádal o náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby, konkrétně za převzetí věci a nahlížení do spisu, dále za vyjádření k vyjádření žalovaného a konečně za sepsání a podání kasační stížnosti, včetně DPH. Výše mimosmluvní odměny je v případě, v němž advokát vykonává funkci opatrovníka účastníka, jehož pobyt není znám, stanovena na 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 1 advokátního tarifu), nikoli 2100 Kč, jak uvádí opatrovník. Nejvyšší správní soud dále opatrovníkovi přiznal za každý úkon 300 Kč jako náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celková mimosmluvní odměna a náhrada hotových výdajů za tři úkony tedy činí 1800 Kč. Advokát je navíc plátcem daně z přidané hodnoty, proto došlo ke zvýšení jeho odměny a náhrad o sazbu ve výši 20 % podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, celkem tedy na částku 2160 Kč, která bude vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu